ZATERDAG 7 JULI 1951 — VERSCHIJNT DINSDAG, DON… DAG EN ZATERDAG — TIENDE JAARGANG No. 1967

De Arubaanse Courant

NIEUWS EN ADVERTENTIEBLAD VOOR ARUBA

Uitgeefster: „DE ARUBAANSE COURANT" N.V. i.o.
Redacteur: A. CLOO
Abonnement: ƒ. 1,50 p. maand — ƒ. 4,00 p. kwartaal

Bureau Oranjestraat: NASSAUSTRAAT 91, TEL. 1273.
Bureau San Nicolas: ARUBA POST, Mainstreet, tel. 5019
Drukkerij: „DE STAD" N.V.

EILANDSRAAD

Wie sprak de waarheid?

De heer Irausquin reageert op aantijgingen

Naar aanleiding van de mededeling in de Amigoe di Curacao met betrekking tot de door verschillende Arubaanse fractieleiders gemaakte afspraken betreffende de benoeming van Gedeputeerden, zond de heer J. E. Irausquin, fractieleider van de P.P.A. de redactie van genoemd blad een uitvoerig schrijven, waarvan wij een afschrift ontvingen. De verwijten van de heer Irausquin betreffen ook onze berichtgeving, reden waarom wij de brief onverkort publiceren.

Wie de waarheid spreekt? Wij geloven dat niemand dat weet, want zelfs de ingewijde zal de grootste moeite hebben gehad om de gang van zaken, voorafgaande aan de verkiezing der Gedeputeerden, op de voet te volgen. De situatie veranderde vele dagen lang bij het uur en het is begrijpelijk, dat het geen versslaggever kwalijk kan worden genomen, dat hij uit hetverwarde kluwen van berichten, geruchten en verklaringen een verslag haalt, dat de realiteit niet ten volle weergeeft.

Och, ook hier zal de waarheid wel weer in het midden liggen.

De brief van de heer Irausquin luidt als volgt:

Aruba, 4 Juli 1951

„Aan de Redactie van de Amigoe di Curacao".

Geachte Redactie:

Onder bevestiging van mijn telegram van heden, verzoek ik U beleefd het volgende in Uw blad te willen opnemen, teneinde de onjuiste berichtgeving van Uw correspondent te Oranjestad, inzake de houding van de P.P.A. in de benoeming van de gedeputeerden, recht te zetten. Uw correspondent beweert, dat de P.P.A. van tevoren met de Una Tromp was overeengekomen, dat ieder twee gedeputeerden zou krijgen, doch toen ik zag dat de A.V.P. noch 's morgens noch 's middags op het toneel verscheen, ik drie gedeputeerden voor mijn partij eiste. Dit is allesbehalve waar. Tussen de Una en de P.P.A. is nooit overeengekomen, dat ieder twee gedeputeerden zou krijgen, want van den beginne af heeft onze partij een brede basis vastgesteld. Ons voorstel was één voor Una Tromp, één voor Una Werleman, één voor de P.P.A. en voor de vierde zetel een neutrale persoon en als deze neutrale persoon niet gevonden kon worden, dan zou een van de drie genoemde partijen twee zetels in het bestuurscollege krijgen. De Una-Tromp kwam met een tegenvoorstel: twee zetels voor hen, één voor de Una Werleman, als tegen onze candidaat.

Wij konden het niet eens worden met de Una-Tromp; hun eis was zeer onredelijk. Met een bezetting van drie eilandraadsleden eisten zij twee zetels in het bestuurscollege en bovendien moesten wij onze candidaten aan hun goedkeuring onderwerpen.

Na de verschillende mogelijkheden vruchteloos te hebben bekeken (in tegenwoordigheid van de Heer Voorzitter van de E.R.) kwam Jossy Tromp met het voorstel dat elk der vier partijen een zetel zou krijgen, nl. één voor Una-Tromp, één voor Una-Werleman, één voor de P.P.A. en de vierde zetel voor het raadslid van de A.V.P., dat met onze drie partijen zou willen medewerken. Dit voorstel werd unaniem aangenomen.

's Middags 2 Juli voordat de vergadering begon, kwam er een brief binnen van een raadslid van de A.V.P., dat samenwerking beloofde, indien hij gekozen werd. De drie fractieleiders, inclusief de Heer Felipe Benito Tromp, gingen accoord met inhoud en candidaat.

Toen kort daarop de Voorzitter de vergadering om 2.30 pm. heropende en de benoeming van de gedeputeerden aan de orde stelde, stond Tromp op en zeide bezwaren te hebben tegen de vierde candidaat (A.V.P.). De Voorzitter verweet hem dat hij te laat kwam met zijn bezwaren, dat er reeds van te voren tussen de drie partijen overeenstemming was bereikt en dat de Heer Tromp dan zijn toezegging terugnam; Felipe Tromp zweeg hierop in alle talen. (Waarom heeft U waarheidslievende correspondent als het graf gezwegen over dit incident? Behoort hij misschien tot de Una of AVP-partij?) Jossy Tromp nam het toen op voor Felipe, die blijkbaar de kluts kwijt was, en zei dat de UNA zich beraden moest over de vierde candidaat, omdat de Una mannen van formaat wilde benoemen. Kock voegde eraan toe, dat de Una moeilijk kon stemmen, omdat de A.V.P. niet aanwezig was, dreigde met weglopen en tenslotte verbrak zijn partij het quorum. De Voorzitter schorste de vergadering tot 8 p.m.

Om 8 p.m. verschijnende acht raadsleden van de A.V.P. ten tonele en als een solied blok stemmen zij en de leden van de Una Tromp broederlijk op Felipe Tromp en D. B. Oduber voor gedeputeerden. Klaarblijkelijk heeft Jossy Tromp zijn man van formaat in Oduber gevonden ('s middags had hij bezwaar tegen de vierde candidaat van de A.V.P. en wilde mannen van formaat!) Van tevoren werd er gestemd of er slechts twee of alle vier gedeputeerden gekozen zouden worden. De coalitie Una-A.V.P. stemde voor twee, wij en de Una-Werleman voor vier gedeputeerden. Wij hebben op moeilijkheden in de wet wrijvingen en onaangenaamheden later, de te verrichten arbeid gewezen, doch niets mocht baten.

Klaarblijkelijk was de Una Tromp ook aan het onderhandelen met de A.V.P., want de Heer Nisbet van de A.V.P., die met vacantie in de Verenigde Staten vertoefde, werd telegrafisch teruggeroepen en arriveerde verleden Zaterdag. De reis- en ander onkosten ten bedrage van ongeveer $ 1.000 zijn door Henny Eman betaald. Wij vragen ons af: Zou Eman dit bedrag betaald hebben, als hij niet zeker was van zijn zaak?? Dit geeft veel te denken. Het inconsequent optreden van Una Tromp heeft tengevolge:

dat Aruba slechts twee gedeputeerden krijgt. (De twee anderen kunnen niet meer benoemd worden, omdat allen op de eerste vergadering gekozen moeten worden)

dat twee partijen (P.P.A. en Una-Werleman) vertegenwoordigende sterk als de A.V.P. en Una Tromp 6000 kiezers en op een zetel na, even sterk als de A.V.P. en Una Tromp samen, uitgesloten worden van ons bestuur.

Voorwaar een zeer christelijke houding!!

De volle verantwoordelijkheid voor het bestuur rust nu bij de A.V.P. en de Una Tromp. Hoe zal het verder tussen die twee boteren? (De A.V.P. die voor organiseren van de prostitutie is en de Una Tromp die er lijnrecht tegen is?)"

Besprekingen in Korea

De geruchten van de afgelopen weken, betrekking hebbende op een regeling van de Koreaanse kwestie, blijken waarheid te hebben bevat. Generaal Ridgway, de Opperbevelhebber van de strijdkrachten van de Verenigde Naties in Korea, heeft de voorwaarden van de Noordelijken voor het houden van besprekingen aanvaard.

Na ruim een jaar harde strijd, zal mogelijk de rust in Korea weerkeren, en zal met de opbouw van het zo zwaar geteisterde land een aanvang gemaakt kunnen worden.

De berichten hebben ons van dag tot dag op de hoogte gehouden van het verloop der gebeurtenissen. De gevechten waren hevig, succes werd afwisselend door beide partijen geboekt. De ene partij beschikte over een bijna onuitputtelijke bron van manschappen, de andere partij beschikte over beter en meer materieel.

Officiële cijfers van het Amerikaanse Departement van Oorlog geven aan, dat de Amerikaanse verliezen per week omstreeks 1350 man bedragen. Aangenomen kan worden, dat de verliescijfers bij de tegenpartij aanzienlijk hoger liggen. Welke de gemiddelde weekcijfers van de overige deelnemende geallieëerden zijn, is niet precies bekend, doch ook dit getal zal zeker enige honderden bedragen.

Als datum voor het aanvangen van de besprekingen tussen Generaal Ridgway en de Chinese bevelhebbers is 10 Juli genoemd. Geen enkel bericht heeft melding gemaakt van een onmiddellijk staken van het vuren. De strijd kan dus normaal voortgang vinden, en in de komende week zullen nog enige duizenden jongelieden moeten sneuvelen of verminkt worden. Zekerheid, of de strijd nà de besprekingen onmiddellijk gestaakt kan of zal worden, is uiteraard niet aanwezig.

Reeds weken geleden wist men, dat de kans op een einde van het conflict groot was. Reeds maanden geleden wist men, waarover in geval van besprekingen, gesproken zou moeten worden.

De plaats, waar de besprekingen gehouden zullen worden, ligt dicht bij de 38ste breedtegraad, dus voor beide partijen gemakkelijk te bereiken.

Van de ene week in de andere

Wij weten niet wie die lange lijst heeft gemaakt van de personen die waren uitgenodigd om de eerste vergadering van onze Eilandsraad bij te wonen. Het kan ons in feite ook weinig schelen wie het gedaan heeft. We weten uit ervaring, dat het samenstellen van een dergelijke lijst steeds weer moeilijkheden oplevert: de een acht zich ernstig beledigd omdat zijn naam lager op de lijst staat dan die van iemand die in zijn ogen veel onaanzienlijker is, de ander vervloekt de samensteller omdat zijn naam helemaal niet op de lijst voorkwam. Wij willen niet graag geacht worden muggenzifters te zijn als wij stellen, dat wij tegen de lijst nopens de genodigden van Maandag jl. twee bemerkingen hebben: 1. er kwamen te weinig Arubaanse handelsmensen op voor en te veel mensen die uit hoofde van een bestuursfunctie van een of andere vereniging waren genood; 2. achter de namen van een aantal genodigden was (als bijzondere onderscheiding?) het woord „vooraanstaande" vermeld. Wie mag doorgaan voor „vooraanstaande" in de Arubaanse gemeenschap? Ruimer gezegd: wie mag „vooraanstaande" heten in welke gemeenschap dan ook? En wie kan en durft uit te maken wie „vooraanstaande" is? De grens tussen „vooraanstaanden" en „niet-vooraanstaanden" is dunkt ons moeilijk te trekken.

—=—

Het bovenstaande diene als antwoord op een vraag van een onzer lezers: „Waarom hebt u niet geschreven wie er allemaal in de raadzaal waren tijdens de opening van de Eilandsraad?" Wel mijnheer, omdat wij schroom koesteren. Wie moeten wij het eerst noemen?" En stelt u zich eens voor, dat wij iemand over het hoofd zien.

Wij herinneren ons, dat een onzer collega's op Curacao enkele jaren geleden een lange lijst publiceerde van dames, die zich hadden uitgesloofd voor de totstandkoming van een bepaalde instelling. O wee, de journalist had een naam vergeten en prompt werd hij opgebeld door — laten we zeggen — mevrouw Janstraks: „Hoe is het mogelijk, mijnheer, u hebt bij al die negen en negentig namen vergeten de mijne te noemen........" Onze collega beloofde de fout te herstellen en de volgende dag kwam er een sumier berichtje in de krant met als vette kop: „Mevrouw Janstraks was er ook bij!" Toen was het ook weer niet goed........

—=—

De programmaleiding van Radio Nederland Wereldomroep (in eerlijkheid gezegd : we zouden die omroep niet graag willen missen!) blijft volharden in haar opinie dat „Curacao" pseudoniem is voor „Nederlandse Antillen". De algemeen vertegenwoordiger van de Nederlandse Antillen in Nederland, de brave Cola Debrot, heeft een ontmoeting gehad met de Nederlandse dichter Ed. Hoornik, die daarover voor de microfoon van de Wereldomroep een en ander heeft verteld. De heer Hoornik sprak over de vraag welke toneelstukken geschikt genoemd kunnen worden om op Curacao te worden gespeeld. Voorts sprak hij over de filmliga op Curacao en over het Cultureel Centrum Curacao. C'est tout Curacao......

Voor het overige is het door de heer Hoornik vertelde zeer belangwekkend; hij vindt het feit „dat thans ook een Curacaoënaar het bestuur van de Sticusa inzicht kan verschaffen in specifiek Antilliaanse problemen hoopvol èn voor het Stichtingswerk zelf èn voor de culturele ontwikkeling van de gebieden, voor zover deze althans van Nederland uit gestimuleerd wordt".

Een waardevolle roman

„De Weerlozen"
door
Valeer van Kerkhove

EN EEN MEESTERLIJK DEBUUT

In deze jaren van wapenstilstand wordt de mensheid geen tijd gegund om stil te blijven staan bij de verliezen, die zij in haar materieel én geestelijk bezit heeft geleden. Met de gejaagdheid van 'n overspannene haast zij zich haar schaarse reserves te mobiliseren in 't besef, dat slechts zo de illusie van 'n vrede nog 'n ogenblik kan worden bewaard. De mensheid is uit haar evenwicht en krijgt geen rust tot herstel.

Er is 'n wereld op drift, en nu schijnen alle waarden te verschuiven. Te veel inspanning is verloren gegaan en te veel verwachtingen zijn teleurgesteld, om niet in ieder ideaal de leuze en achter iedere waarheid de waarschijnlijkheid te wantrouwen. Velen voelen zich vermoeid en onzeker, en liever dan zich vast te klampen aan 'n principe, zouden zij zich nu willen láten leven, weerloos geleid door de wisselende krachten van 't moment.

Een kunstenaar is een gevoelig mens. Hij leeft intenser mee met de nood van zijn tijd en deze weerspiegelt zich in zijn werk. Slechts weinigen is het gegund zich a.. te zonderen in 'n moeizaam verworven bezit. Het is typerend voor de hevigheid, waarmee de mensheid in haar zekerheden is geschokt, dat er wel veel na-oorlogse dichters en schrijvers zijn, die in hun kunst op boeiende en vaak ontroerende wijze getuigen van de verwarring en de nood van onze dagen, maar dat we daaronder zo uiterst zelden 'n werk aantreffen, dat met bezielde kracht aantoont de onaantastbaarheid van sommige waarden.

„De Weerlozen" van de jonge, nog vrijwel onbekende Vlaamse auteur Valeer van Kerkhove is 'n dergelijk zeldzaam boek. Zijn roman werd bekroond in de prijsvraag uitgeschreven door de Uitgeversmaatschappij Sythoff te Leiden ter gelegenheid van haar honderdjarig bestaan. Het is de diepere, verheugende waarde van van Kerkhove's roman ons —afgezien van 't belang voor 'n jenseitig geluk — op kunstzinnige wijze aan te tonen, dat het van inhaerent belang is voor 'n aards geluk, zich niet willoos over te leveren aan de omringende invloeden en de momentele gevoelsstemmingen. De auteur „bewijst" deze stelling niet, zij wordt door de logische en psychologisch ontwikkeling der gebeurtenissen geïllustreerd.

Het levensgeluk van drie jonge mensen gaat ten gronde, omdat zij zich weerloos laten leiden door hun gevoel, wanneer hun geluk wordt belaagd. De dichterlijke Peter trekt zich na zijn huwelijk steeds meer terug in zijn trotse eenzelvigheid en meent zich onbegrepen door zijn vrouw. Diana, Deze tracht niet volhardend zijn liefde terug te winnen, maar klaagt haar nood aan hun beider jeugdvriend Jean Delannoy, 'n jeugdig chirurg en de hoofdpersoon van deze roman. Zijn medelijdende aard drijft hem tot pogingen om de harmonie in dit huwelijk te herstellen.

Maar omdat Jean zich hierbij slechts laat leiden door sentimenten, richt zijn medelijden zich steeds uitsluitender op de veronachtzaamde jonge vrouw en naarmate zijn liefde voor Diana toeneemt, verkeert de vriendschap voor Peter in afkeer. Diens stugheid wijst hardnekkig iedere toenadering van hen beiden af. Eensdeels gedreven door 'n nooit geheel gestorven genegenheid voor Jean, anderdeels door haar wrokkige stemming tegenover Peter, stemt Diana toe in de ongeoorloofde verhouding.

In 'n aanval van overspannenheid pleegt Peter zelfmoord, Diana en Jean beseffen te laat 't eigen geluk te hebben verspeeld.

Met verbluffende knapheid is de geleidelijke ontwikkeling van dit psychologisch proces beschreven. Vooral de hoofdfiguur is levend en levensrecht met menselijke hand getekend: 'n gevoelige, maar onzelfstandige jonge dokter, vervreemd van zijn boerenafkomst en de eenvoudige vroomheid van zijn jeugd, voorvoelt de catastrope maar ze is onafwendbaar omdat hij er zich niet tegen verzet. Het uitstekend gevonden en doorgevoerde symbolische motief van de man op de Himalaya geeft aan het boek 'n hechte compositie.

Meermalen bewijst van Kerkhove, dat hij 'n uitstekend stijlist is. 'n Paar voorbeelden ter illustratie Jean is in 't ziekenhuis getuige van 't sterven van 'n vriend. Hij hoort de gebeden der stervenden bidden: „de zuster antwoordde nadrukkelijk **als een schoolmeesteres die haar kinderen aanmoedigend voordoet".**

Jean bezoekt met Diana zijn ouderlijk huis. Hij laat haar enige tijd met zijn moeder alleen, om te gaan helpen op het land. Daar erkent hij aan zichzelf zijn liefde voor Diana. Als hij thuis komt, is zij reeds weggegaan. Zijn moeder in haar boerse eenvoud, zwicht voor geen drogredenen; zij keurt zijn bemoeienissen met het huwelijksdrama van zijn vrienden af. Tijdens zijn twistgesprek zet Jean zich in Diana's stoel. 't Geluksgevoel in haar stoel te zitten is gemengd met de heimelijke triomf, dat ook zijn moeder niet weet van zijn liefde voor Diana. „Als er iets broeit tussen Diana en Peter dan zijt gij de laatste, die er wat kan aan gebeteren"

„Waarom?" vroeg hij scherp.

„Als ge oprecht zijt hoef ik u geen waarom te geven" zei de moeder. **Op de stoel waar hij zat, zoëven nog in een geniepig overwinnaarsgevoel, trof de zin hem als een dolkmes".**

Wie zulke vondsten doet „mag het er voor houden dat de muren hem gezalfd hebben" kunnen we hier Busken Huet nazeggen.

Er zouden nog vele voorbeelden zijn te geven van de uitstekende schrijverskwaliteiten van deze auteur. Heeft het boek dan geen onvolmaaktheden? Men kan er enkele aanwijzen. Mijns inziens is er af en toe 'n overdaad van termen en entourage om de medische sfeer te tekenen, waarin de jonge dokter denkt en leeft. In de gesprekken tussen Jean en zijn vrienden, maar vooral in de uitspraken van de geheimzinnige wijsgerige zwerver. Mondeling gaat de waarachtige kern van de besproken problemen wel eens te veel schuil achter een onwerkelijk en te spitsvondig spel van woorden. In de figuur van Mondeling en soms ook in de moeder, welke beide toch zo'n grote invloed hebben op Jean's leven is trouwens te weinig geloofwaardig gemaakt, dat zij de onaantastbare zekerheid van hun overtuiging ook moeizaam op 't leven moesten veroveren. Eigenlijk bewijst dit, dat Valeer van Kerkhove 'n na-oorlogs schrijver is, aan wie zelf niet geheel onopgemerkt de ontwrichtende invloed van deze tijd is voorbijgegaan. Desondanks wist hij in zijn roman op overtuigende wijze uit te beelden, dat de mens niet straffeloos de simpele eenvoud van geest verloochent en zich weerloos overlevert aan de destructieve machten van 'n chaotische wereld. Zijn boek is een boodschap voor onze tijd. Het heeft zulke voortreffelijke litteraire kwaliteiten, dat het de auteur met een slag plaatst onder de belangrijkste moderne Nederlandse romanschrijvers.

Het is een boek, dat een ereplaats in uw boekenkast verdient.

T. J. M. Versteeg.

HET GAAT OM TIEN MILLIOEN

De Electra-affaire werd wederom leven ingeblazen

Wie zal uiteindelijk aan langste eind trekken?

De Electra-affaire is niet dood, zoals menigeen vermoedde — zij leeft! En haar dramatische geschiedenis is neergelegd in een (nog onvoltooide) roman, bestaande uit twee omvangrijke delen. De zaak heeft veel stof doen opwaaien en ofschoon wij moeten toegegeven dat wij de juridische merites van het hele geval niet ten volle kunnen omvatten, menen wij toch te moeten geloven, dat er enige onder het gras schuilen de addertjes hun koppen zullen opsteken. Het zij met nadruk gezegd: deze indruk werd bij ons gevestigd toen wij kennis namen van de bovenbedoelde dossiers, samengesteld door de huidige juridische adviseur van mevr. de wed. Eman van der Biest, mr C. F. Klokke (vroeger rechter op ons eiland). De heer Klokke heeft de Arubaanse Persvereniging een aantal van zijn dossiers ter hand gesteld en naar aanleiding daarvan heeft het bestuur om een persconferentie verzocht; is voorzichtigheid niet de moeder van de porceleinkast? Tijdens de bespreking, welke dezer dagen op Tarabana heeft plaats gevonden, bevestigde mr Klokke zijn reeds eerder gedane mededeling, dat de inhoud van de dossiers voor publicatie is vrijgegeven. Hij deelde voorts mede, at reeds exemplaren van zijn uitvoerig verslag zijn verzonden aan de Staten van de Nederlandse Antillen, de Minister van Justitie in Nederland en aan de 1e en de 2e Kamer. Op de dag van de conferentie lagen nog acht dossiers gereed om per luchtpost te worden verzonden, o.m. naar H.M. de Koningin en naar de Hoge Raad in Den Haag.

Omvangrijk werk

Na de onteigening van het electriciteitsbedrijf van wijlen haar echtgenoot heeft mevr. de wed. Eman juridische hulp ingeroepen van de heer C. A. Eman, die later medewerking kreeg van mr Klokke. Van begin Maart tot Juli van het vorig jaar hebben de heren samengewerkt.

„Maar toen werd het er niet beter op", aldus vertelde mr Klokke. „De heer Eman bekeek de gehele zaak meer uit moreel en politiek oogpunt en ik wilde een zakelijke en juridische beschouwing van het verloop der gebeurtenissen rond de Electra-roof. Mevrouw Eman verklaarde zich hiermede accoord en toen heb ik maandenlang overal materiaal verzameld en het resultaat is neergelegd in de dossiers die ik Uw vereniging heb aangeboden. Mevrouw Eman heeft het accent willen leggen op het feit, dat zij als Rijksburgeres haar recht vraagt. De zaak ligt nu open — iedereen mag het weten".

„Pot verwijt de ketel...."

Mr Klokke vervolgde: „Als het Gouvernement in de Electra-affaire wil optreden, dan is dat opperbest — mits het ingrijpen overeenkomstig de wet geschiedt. Daar komt nog dit bij: er mogen van officiële zijde dan wel klachten over de Electra zijn geweest, maar dan is hier sprake van de pot die de ketel iets verwijt. Uit verschillende krantenknipsels, opgenomen in de dossiers, zal U blijken wat ik bedoel".

Toen een der persvertegenwoordigers zeide te zijn gevallen over naar zijn mening al te krachtige termen, zoals de „Electra-roof", merkte mr Klokke op, dat met opzet die titel werd gebezigd. „Dat is de vlag die de lading dekt. Wij bewijzen de waarheid! De inhoud van de titel hebben wij voor honderd procent bewezen. Voor het overige wordt het woord „roof" regelmatig in de jurisprudentie gebruikt. Dan gebruikt men echter een op het oog netter woord, dat is afgeleid van het Latijnse woord „spoliatie", wat ook roof betekent....".

Resultaat?

„Wat denkt U van het resultaat van Uw arbeid, mijnheer Klokke?"

„Naar mijn mening zal het werk uitsluitend met succes kunnen worden bekroond als het recht van cassatie op onze eilanden is ingevoerd. De laatste vijf en twintig jaar is er reeds een streven naar invoering van de cassatie, er zijn heel wat dienstreizen in verband daarmede gemaakt, maar de rapporten dienaangaande zijn steeds weer op geheimzinnige wijze verdwenen. Ik heb gehoord, dat het wetsontwerp gereed is en thans bij de Regeringsraad, welke instantie het ontwerp in studie heeft genomen om de Nederlandse Regering van advies te kunnen dienen. Ik acht het zeer wel mogelijk, dat de Electra-dossiers de gang van zaken betreffende het cassatierecht hebben bespoedigd, maar nadrukkelijk deel ik mede, dat een eigen veronderstelling is. Uit de mond van een Regeringsraadslid heb ik eens gehoord, dat „cassatie erg mooi is, maar ook erg duur". Ik begrijp dat niet. Het aantal cassatiegevallen in de Nederlandse Antillen schat ik op een per manad, dus twaalf per jaar. Hoeveel onvermogenden zullen bij de Hoge Raad te rade gaan? Misschien zes, zeker niet meer. En zou de gemeenschap dat niet kunnen betalen!

De procedure

„Vroeg of laat zal dus het recht van cassatie hier worden ingevoerd. Hoe zal mevrouw Eman dan te werk gaan?"

„Zij zal beginnen met aan de rechter te vragen of de Landsverordening, op grond waarvan Electra werd onteigend, in strijd is met de wet. Indien de rechter zich onbevoegd verklaart, dan gaan we het hogerop zoeken. We zullen bij dat alles nadruk leggen op de vraag waarom geen recht kon worden gedaan op grond van de algemene — hier geldende — onteigeningsverordening. Indien dat alles op niets uitloopt, dan gaan we procederen, al kan dat dan ook wel twee jaar duren."

Tien millioen....

Desgevraagd deelde mr Klokke mede, dat de Elmar een bedrag van fl. 580.000 had geboden, maar dat mevrouw Eman recht doet gelden op een bedrag, dat achttien maal hoger ligt. De som werd op papier als volgt verkregen: de hudige waarde van de installatie Oranjestad (palen, transformatorhuisjes, draden, arbeidslonen) bedraagt fl 1.200.000, die van de installatie Sint Nicolaas fl 1.000.000. De waarde van het verbindingsnet Oranjestad-Sint Nicolaas (dubbele kabel in de rotsen) bedraagt fl 1.400.000, terwijl er een niet-overgenomen voorraad aan verschillende artikelen aanwezig is ten bedrage van fl 200.000. De trucks, gereedschappen enz. vertegenwoordigen een waarde van fl 250.000. Rekening werd steeds gehouden met de afschrijvingen volgens de naastingswaarde; ten aanzien van de installaties werden uitgebreide schema's en inventarislijsten vervaardigd.

Indien het bedrijf was genaast, zouden de rechten voor de concessie (acht jaren) moeten worden betaald: fl 4.300.000 plus de rechten voor de mogelijke verlenging van vijf jaren fl 1.750.000.

Mr Klokke concludeerde: „Iindien het bedrijf op rechtmatige wijze was gevorderd, zou derhalve een bedrag van fl 10.100.000 moeten worden betaald."

Wij hebben even de adem ingehouden. Enwe hebben bij ons zelf als volgt geredeneerd: het is te hopen, dat de Wijzen de juiste weg mogen vinden in dit doolhof van juridische gangen en mogen de kronkelpaden dermate kunnen worden rechtgetrokken, dat weer eens de waarde blijkt van het oud-Hollands gezegde: „elck 't sijne". Een ieder het zijne — wie het ook zij.

Intussen benijden wij degenen, die zich met het probleem in ernst moeten bezighouden, allerminst......!

AFSCHEID DS WASSINK,

Zondagmorgen negen uur, Julianaschool, zal Ds Wassink afscheid nemen van de Kring op Aruba.

Voor San Nicolas Zondagavond om 5 uur, gebouw Anglicaanse kerk. Zondagmorgen na de dienst gelegenheid tot afscheid nemen in Bolivariana.

Assemblee van de Rotarians in Puerto La Cruz in alle opzichten geslaagd

De stad Puerto la Cruz in Oost-Venezuela, op korte afstand van Barcelona, heeft in het middelpunt gestaan van de belangstelling der Rotarians van het 113e District. Immers daar werd gedurende het afgelopen weekeinde de dertiende Assemblee van genoemd District gehouden en dank zij mededelingen van de heer E. Bartels, die als nieuwe secretaris van de Rotaryclub Aruba vergezeld van de nieuwe voorzitter, de heer C. H. G. Eman) de conferentie heeft bijgewoond, kunnen wij onze lezers iets meer vertellen van Puerto la Cruz en van het voor ons eiland belangrijkste besluit, dat daar is gevallen: de volgende Assemblee zal namelijk op Aruba worden gehouden.

Maar laten we geregeld vertellen. Jaarlijks beleggen de Rotarians twee belangrijke conferenties: de Rotary International wordt niet slechts door de districten bijgewoond, maar ook door algemene vertegenwoordigers. Zij wordt steeds in de V.S. gehouden en de laatste vond plaats in Atlantic City, waar 1200 functionarissen uit tientallen verschillende landen aanwezig waren. De nieuwe Gouverneur, Jezus Manuel Diaz Gonzales, heeft daar zijn functie aanvaard; hij is afkomstig uit San Cristobal.

Voor het district is van meer belang de Assemblee, waar de door de Rotary International gegeven richtlijnen in studie worden genomen en voorts voor het desbetreffend District van belang zijnde organisatorische zaken worden besproken. Op de Assemblee mogen alleen voorzitters hun stem uitbrengen.

De aankomst

Vrijdag kwamen de Rotarians in Puerto la Cruz aan en op de avond van die dag was er de inscriptie van de vertegenwoordigers in de club Pertigarete, op twintig minuten rijden van de stad gelegen. Ongeveer vijftig personen waren er 's avonds aanwezig, waarvan 35 Rotarians. Na het openingswoord van de Gouverneur '50—'51, dr Pelu Blanco Gaspari, stonden de vertegenwoordigers na elkaar op en noemden hun naam en bestuursfunctie.

Dr Henrique Stolk sprak het officiëel welkomstwoord uit en vervolgens spraken de heren Diaz Gonzales en Natalio Valery. Tijdens het hierna volgend informeel samenzijn was er volop gelegenheid nieuwe vriendschapsbanden te smeden en reeds bestaande nauwer aan te halen.

Twee dagen

Twee dagen duurde de eigenlijke conferentie. Zaterdag vond gedurende de morgen en middag een werkvergadering plaats, waarbij tal van onderwerpen van principiële aard door verschillende sprekers naar voren werden gebracht. De nieuwe richtlijnen van Atlantic City gaven aanleiding tot levendige discussies.

Deze dag werd besloten met een banket in de Country Club, aangeboden aan de Rotarians en een aantal genodigden (in totaal ongeveer honderd personen); niet alleen aan de tafel van het Bestuur werd het woord gevoerd, maar ook elke nieuwe clubvoorzitter hield een korte toespraak. Na het banket volgde een bal, dat tot vier uur 's morgens duurde en waarvan het welslagen voor het grootste doel te danken was aan de uitstekende band van de Italiaan Simon, die staaltjes van geweldige muzikale virtuositeit ten beste gaf. „De band bestond uit louter amateurs, maar ik kan u wel verzekeren, dat niemand op zijn stoel kon blijven zitten," verzekerde de heer Bartels.

Zondagmorgen was er weer een werkvergadering; toen werd met vrijwel algemene stemmen besloten, dat de eerstvolgende Assemblee (waarschijnlijk eind Februari van het volgend jaar) op Aruba zál worden gehouden. Na de vergadering waren er geschenken voor de oudst aanwezige Rotarian, de heer Nederhorst uit Curaçao (veertien jaar lid) en voor de jongste, die slechts 63 uren lid was.

De conferentie werd besloten met eerbetoon, gevolgd door een minuut stilte ter nagedachtenis van Simon Bolivar, wiens beeltenis in de zaal aanwezig was, omlijst door zijn devies: „La Gloria esta enser hueno y enser util".

's Middags was er een barbacue in de openlucht, waarbij alle aanwezigen ten volle konden genieten van het prachtige landschap aan de kleine baai. Deze fjordachtige baai kreeg meer aandacht dank zij een tocht met een motorsloep. Na de boottocht verzamelden de Rotarians en de genodigden zich in de club en eerst om zeven uur 's avonds gingen de laatsten huiswaarts, waaruit wel blijkt hoe gezellig het was. Hiermede was een einde gekomen aan de 113e Assemblee van het 13e District.

Bloeiende stad

Puerto la Cruz dankt zijn snelle opkomst — na 1941 — aan het feit, dat er sindsdien niet minder dan negen olie-maatschappijen gevestigd zijn. In genoemd jaar telde de stad 8000 inwoners, thans wonen er 31.000 personen. De totale capaciteit van de maatschappijen bedraagt 71.000 barrel per dag (een zesde van de Lagoproductie). Voorts is er een grote cementfabriek, welke 7000 zakken cement per dag kan afleveren. Het volume van de jaarlijkse goederenverkopen schat men op 200 millioen Bolivar.

De stad is bijzonder ruim en zeer modern opgetrokken en verschilt enorm met het 22.000 inwoners tellende Barcelona, dat volkomen door Pto. La Cruz overvleugeld is. De luchthaven van Barcelona, een prachtig nieuw gebouw dat veel overeenkomst vertoont met de onze, is tevens die van Pto. La Cruz.

In de jonge stad — men zal zijn naam op slechts weinig kaarten aantreffen — werken 250 à 300 Amerikanen, terwijl ook vertegenwoordigers van talloze andere nationaliteiten er een goed stuk brood verdienen.

De heer Bartels merkte tot besluit op, dat de organisatie van de Assemblee uitnemend was en dat een ieder volkomen voldaan en dankbaar terugkeerde. Aruba zal zijn uiterste best moeten doen om de conferentie van volgend jaar minstens even goed te doen slagen. De bezoekers zullen er nog jarenlang over moeten spreken; eerst dan zal de bijeenkomst van propagandistische waarde zijn. En meer propaganda om toeristen aan te trekken kunnen we nog best gebruiken.

Antilliaanse maatschappij werd verrijkt met zeer belangwekkend boekwerk

Dr ds A. J. C. Krafft heeft het volk van de Nederlandse Antillen een nieuw werk geschonken: „Historie en oude families van de Nederlandse Antillen", een lijvig boekdeel, dat hij opdroeg aan H.M. Koningin Juliana. Een prachtig resultaat van naarstige genealogische onderzoekingen op de Antillen, in Nederland en elders. Niet minder dan zestig families worden in het boek uiteen gerafeld en dit feit verleent het werk een merkwaardige bekoring - uiteraard in het bijzonder voor de leden van bedoelde families.

Aan de uitgesponnen genealogieën gaat een - helaas zeer beknopte - historische inleiding vooraf. Er bestaat weinig geschiedkundig materiaal over onze eilanden en de, waarlijk toch niet geringe, verdienste van de schrijver zou nog aanmrekelijk zijn verhoogd indien hij iets dieper op de Antillen-van-vroeger was ingegaan. Maar wie weet, misschien vindt de „doctor-dominee" in de toekomst voldoende materiaal voor een apart boek.

„Historie en oude families van de Nederlandse Antillen" bevat een volledige lijst van de Gouverneurs van de Nederlandse Antillen (met foto's), een groot aantal uitstekende kaarten en een schat van foto's, welke alleen al heel wat mensen het boek zullen doen kopen.

Het boek is op royale wijze uitgegeven door Martinus Nijhoff in Den Haag, de typografische verzorging is uitmuntend. Wij wensen de schrijver,

Dr Ds A. J. C. Krafft

die op het ogenblik zijn krachten geeft aan de totstandkoming van de Encyclopaedie voor de Nederlandse Antillen, geluk met zijn geslaagde poging om een voor de Antilliaanse maatschappij even belangrijk als belangwekkend boek samen te stellen, dat allerwegen grote interesse zal ontmoeten en binnenkort een plaats zal weten te verkrijgen in de boekenkasten van allen, die van onze eilanden houden.

HET EERSTE PAPIAMENTS LEERBOEK

Van de heer E. R. Goilo te Curaçao ontvingen wij een exemplaar van diens „Papiaments leerbock", het eerste lesboekje in zijn soort, dat de schrijver samenstelde ten behoeve van de Nederlands sprekenden op Curaçao, zoals hij in zijn voorwoord schrijft. Moeten we dit naar de letter opvatten, zodat het boek niet op Aruba mag worden bestudeerd?

Wij hebben veel bewondering voor de schrijver, die erin geslaagd is, een twintigtal lessen te geven over een taal, welke geen bepaalde schrijfwijze heeft en waarvan de uitspraak - naar gelang persoon of plaats - veel verschillen vertoont. De heer Goilo nam de alledaagse beschaafde omgangstaal als uitgangspunt en heeft daarbij zoveel mogelijk de schrijfwijze van Curaçaose schrijvers gevolgd. Voorts heeft hij bij tal van woorden naar eigen initiatief gehandeld.

Misschien wordt thans van overheidswege bevorderd, dat er nu - steunend op het boekje van de heer Goilo - een „officieel" Papiamento wordt ingevoerd. In dit verband is het te hopen, dat ook de Papiaments-sprekenden van het hoogst nuttige boek kennis nemen en hun eigen kennis toetsen aan die van een deskundige op dat gebied.

De heren ir P. de Kok en D. van den Burg assisteerden de schrijver bij de correctie van de Nederlandse tekst, terwijl de heren R. J. Quast en Nicolas Pina enkele onderdelen hebben bijgeschaafd. Wie het keurig gedrukte werkje heeft uitgegeven is ons niet bekend.

Moge er weldra een tweede druk nodig zijn en moge deze dan vergezeld gaan van een bloemlezing uit de Antilliaanse literatuur (met wat proza en met wat poëzie van bijv. Pierre Lauffer, Charles Corsen en Tip Marugg).

VERGISSINGEN ZIJN MENSELIJK

In de krant van Dinsdag hebben wij twee denkfouten gemaakt. De heer Van Erp hebben wij zonder voorkennis van de daartoe bevoegde autoriteiten bevorderd tot Hoofdcommissaris (waardoor de heer De Jager automatisch commissaris was geworden); de juiste rangen zijn respectievelijk: commissaris en inspecteur.

Voorts bleken wij verkeerd ingelicht ten aanzien van de familieverhouding, welke er zou bestaan tussen de heren Tromp van de ANA-I. Deze heren zijn geen broers, zoals wij schreven. Wat wij hiermede graag willen rechtzetten.

RADIO NEDERLAND WERELDOMROEP

Zaterdag: 19.00 opening en nieuws; 19.15 voor de vrouw; 19.22 cabaretprogramma; 19.50 Nederlands nieuws en reportage van de T.T.-races; 20.02 Westindische rubriek (met muziek van de Zapacara's); 30.35 „Weekend in Scheveningen"; 20.50 programmapunten voor de volgende week; 20.54 avondgebed; 20.58 sluiting.

Zondag: 19.00 opening en nieuws; 19.12 artistiek daghoek; 19.22 strijkorkest „Musicorda"; 19.22 Concertgebouw-Orkest onder leiding van Leopold Stokowski; 20.32 Protestantse uitzending; 20.58 sport; 21.28 sluiting.

Maandag: 19.00 opening en nieuws; 19.15 sportjournaal; 19.30 „Bel Canto"; 19:50 Nederlands nieuws en klankbeeld over Heerenveen; 20.05 Westindische rubriek; 20.35 populair orgelconcert; 20.48 actualiteiten; 20.53 avondgebed; 20.58 sluiting.

EMY KUPERI NAAR AMERIKA

De 17-jarige Emy Kuperi van de Beatrix-groep van de afdeling Aruba van het N.P.G. is gekozen als vertegenwoordigster voor het Internationale padvindsterskamp in Porthland, Oregon, dat drie weken zal duren. Dinsdag zal Emy vertrekken en na het kamp zal ze nog een dag of veertien de gast zijn van de padvindsters in Californië. Via Dallas en Miami zal Emy, die vandaag vervroegd Mulo-examen zal afleggen, naar Aruba terugkeren. Vertegenwoordigster van Curaçao is Greetje Isa. Wij wensen de meisjes prettige reis, een goed kamp en veel plezier.

CULTURELE FILMVOORSTELLINGEN

Helaas ontvingen wij het maandelijks schema van de vertoning van documentaire en culturele films onder auspiciën van het Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling te laat om nog te kunnen aankondigen, dat er gisteravond een voorstelling was in San Nicolas (Club Suriname). Wel kunnen wij melden, dat er volgende week Donderdag een vertoning is in het Cultuurcentrum te Oranjestad (aanvang acht uur) en volgende week Vrijdag in de R.K. Club te Santa Cruz (aanvang half acht).

Het programma omvat ditmaal een Amerikaanse rolprent over België, een film over de techniek van het boogschieten, Nederlandse onderwijsfilm over de prachtige bloemhollenvelden, een muziek- en een sportfilmpje, een onderwijsfilm over het schone beroep van de hoefsmid, beelden van een mooi gedeelte van Amerika en tot besluit een film over watersport.

De toegangsprijs bedraagt een kwartje; kinderen zonder geleide hebben geen toegang.

14 JULI 1951

is een belangrijke datum voor U en voor ons, want dan wordt er een fair gehouden in San Nicolas op het speelterrein van de Prins Bernhardschool van 4—6½ uur des middags.

De „Tarabana-groep" te San Nicolas van het Nederlandse Padvindsters Gilde, biedt U de fair aan en hoopt, dat U er naar hartelust van zult genieten. De entree-prijs word gesteld op 10 cents per persoon, een uitgave die iedereen zich kan veroorloven.

Wat er alzo te doen is, vraagt U? Om te beginnen kunt U er prachtige artikelen kopen tegen belachelijk lage prijzen; voor de kinderen zijn er grabbeltonnen is er schaafijs (heeft U dat wel eens geproefd?), allerlei spelen en nog veel meer. Komt U eens kijken en neemt U wat kleingeld mee; het is de moeite waard.

De opbrengst van deze fair zal ten goede komen van de „Tarabana-groep", welke groep nog een hoge rekening moet betalen in verband met de verplaatsing van haar clubhuis en dat bedrag niet in kas heeft.

Wij hopen van harte, dat U komt, waardoor U zichzelf en Uw kinderen enige aangename uren bezorgt en waarmee U ons een geweldige dienst bewijst.

De „Tarabana-groep" van het Nedrel. Padvindsters Gilde.

AGENDA

KERKDIENSTEN

Zondag 8 Juli

R.K. KERKEN

Playa: 5.00, 6.30, 7.45 en 9 u v.m.

San Nicolas: 5.00, 6.30, 7.45 en 9.00 uur v.m.

Noord: 5.30 en 8.30 uur v.m.

Savoneta: 5.00, 7.15 en 9,00 v.m.

Sta. Cruz: 5.00, 7.00 en 8.30 uur v.m.

Paradera: 5.00 en 8.30 uur v.m.

Prot. Kerk, Oranjestad
Avonddienst
7 uur n.m. Ds. Baart

Prot. Kerk, Piedra Plat
9 u. v.m. Ds. T. Hogerwaard.

Prot. Kerk San Nicolaas
Methodisten Kerk, 5 u. nm. Ds. T. Hogerwaard.

Geref. Kerk, San Nicolaas,
Gebouw Anglicaanse Kerk
5 u. n.m. Ds. E. J. Wassink

Geref. Kerk, Oranjestad
Julianaschool
9 u. v.m. Ds. E. J. Wassink

Zevende-dags Adventisten,
Weststraat 39,
elke Zaterdagavond 9.30 en elke Zondagavond 7.30: R. L. Klingbeil.

Spreekuren Gezaghebber Aruba.
Woensdag van 9-12 u.
Vrijdag van 9-12 u.
Van te voren aan te vragen bij afd. Bestuurszaken, Gezaghebberskantoor, tel. 1104 en 1717

Wijkverpleging Wit-Gele Kruis:
Oranjestad-Noord: **Zr. Hanewinkel, telefoon 1471.**
San Nicolaas-) **Zr. Dixon,**
Savoneta) St.Maartenstraat 1
San Nicolaas.

K.L.M. agentschappen :
Eman Trading Co. Oranjestad, Tel. 1553,
K.N.S.M. Oranjestad, Tel. 1777,
E. & G. Martijn Ltd. Oranjestad, Tel. 1492.

Openbare Leeszaal en Boekerij:
Bibliotheek, elke dag van 2.30 tot 5.30 n.m.
Dinsdag en Vrijdagavond van 19-21 uur
Zaterdagmorgen van 9 - 12 uur.
Leeszaal: Elke dag geopend van 9-12 uur en verder op **alle** uren waarop de bibliotheek geopend is.

Openstelling Postkantoor **Oranjestad.**
Iedere dag van 8 tot 12 u v.m.
van 1 u tot 4.30 n.m.

Sluiting/luchtmail **Nederland**
Dinsdag om 2.00 uur n.m.
Donderdag 10.00 uur v.m.
Zaterdag 2.30 uur n.m.

Openstelling Postkantoor **San Nicolaas**
Iedere dag van 8 tot 12 u. v.m.
van 1 u. tot 4.30 n.m.

Sluiting **Luchtmail Nederland.**
Dinsdag 14.00 v.m.
Donderdag 10.00 v.m.
Zaterdag 15.00 n.m.

Telegraafkantoor Oranjestad.
Dag en nacht geopend.

Telegraafkantoor San Nicolaas.
elke dag van 7 u. v.m. tot 7 u. n.m.

Bezoekuren San Pedro Hospitaal:
Klasse I en II, elke dag 10-11 v.m. 3-4 n.m. 7-8 n.m.
Klasse III, elke dag van 10-11.30 v.m. 3-3.30 n.m. 7-7.30 n.m.

Apotheken :
Tot en met volgende week Vrijdag hebben nachtdienst : **Botica Aruba (Oranjestad)** en **Botica San Lucas (San Nicolas).**

Voor U dames van Aruba

(Van onze redactrice)

Daar onze dames op Aruba, of althans enige daarvan, zo nu en dan ook graag als mannequin fungeren, geven wij vandaag eens een kijkje in het leven van de ECHTE mannequin.

„Later als ik van school af ben wil ik mannequin worden", hoorden wij laatst de dochter van een vriendin verklaren en terugziend op ons pad kwamen wij tot de conclusie dat er sedert onze eigen jeugd een kleine verandering in de jonge-meisjesidealen valt te constateren. In onze tijd droomden wij ervan filmster te worden. Wij hadden schriften en plakhoeken vol foto's van Mary Pickford, Norma Shearer en Pola Negri en waren ervan overtuigd, dat het leven in Hollywood ons een aaneenschakeling van glamour en romantisch geluk zou brengen. De meisjes van heden zijn een tikje practischer van aard, zij weten dat de kans om door een film-regisseur te worden ontdekt uiterst gering is en aangezien zij toch vrijwel zonder uitzondering later in haar eigen onderhoud zullen moeten voorzien, zoeken zij een werkkring die reële mogelijkheden biedt en die toch beantwoordt aan haar verlangen naar een zekere glans in het leven na school. Nu zijn wij volop in de gelegenheid geweest onze indrukken van het leven van de mannequin aan de werkelijkheid te toetsen en vast te stellen, dat er in dit vak ontzettend hard wordt gewerkt, harder misschien in vele andere banen voor jonge meisjes, dat men allerminst voldoende heeft aan een lief gezichtje boven een slank postuur en dat de zozeer begeerde glamour, die uitgaat van het dragen van verrukkelijk mooie toiletten, maar een zeer betrekkelijke is.

Toevallig woonden wij eens een modeshow bij van mevrouw Gerda Siemer, die ter gelegenheid van het eenjarig bestaan van haar opleidingsinstituut voor mannequins, 40 van haar leerlingen demonstratie van haar kunnen liet geven in het Doelen Hotel. Nu is het feit dat een dergelijke school in Amsterdam bestaat, allessins prijzenswaard; de Nederlandse confectie-fabrieken, die op gezette tijden meisjes nodig hebben voor het passen en tonen der nieuwe ontwerpen, kunnen veel nut hebben van deze instelling, die het z.g. ziftwerk op zich neemt en haar moeite en tijdverlies bespaart. De aanstaande mannequins volgen een uitgebreide cursus, krijgen twee maal per week les in make-up, gymnastiek enz., zijn na ongeveer drie maanden klaar om haar loopbaan te beginnen en blijven ook wanneer zij reeds zijn geplaatst nog onder geregelde contrôle van het instituut.

Bij het zien van deze jubileumshow kwamen wij echter tot de ontdekking, dat er voor het mannequin-zijn meer nodig is dan een opleiding; zonder een uitgesproken natuurlijke aanleg heeft men in dit vak geen schijn van kans, evenmin als men actrice kan worden zonder talent of verpleegster zonder roeping, is er voor wie niet bij wijze van spreken voor mannequin in de wieg is gelegd, geen redelijke mogelijkheid van slagen. En aangezien iemand die kijk op dit soort zaken heeft vrijwel op het eerste gezicht zal kunnen zien welke van de meisjes, die zich voor deze loopbaan melden, geschikt zijn, rust hier de moeilijke en dikwijls wat precaire taak op de schouders van de directrice van het instituut om misschien wel de helft van de gegadigden af te wijzen, teneinde een bittere doch onvermijdelijke teleurstelling bij de mannequins in spe te voorkomen. Uiteindelijk boekt men van dit systeem toch weer winst, de prestaties van de gediplomeerden komen als vanzelf op een hoger peil, terwijl de afgewezen leerlingen verdriet en veel geld worden bespaard.

In dit opzicht kunnen wij hier wel het een en ander leren van de Fransen, die uit de aard der zaak op modegebied verder zijn dan welk volk ter wereld. De mannequins van Fath, wie wij enkele vragen over haar carrière stelden, hadden geen van allen een echte opleiding genoten; zij waren (evenals eertijds onze filmsterren) toevallig door een couturier ontdekt of hadden zich aan het modehuis op hoop van zegen gemeld, waarna zij door een expert waren gekeurd en aangenomen. Wel gaven allen toe, dat zij daarna nog ontzettend veel hadden geleerd, maar zij legden de nadruk op het belang van een zeer bepaalde uitgesproken aanleg. Een goede mannequin geeft bij het tonen van een creatie iets van haar eigen persoonlijkheid aan het toilet dat zij draagt; zij is meer dan een elegante pop, maar mag toch in geen geval te veel aandacht voor zichzelf opeisen; zij moet als het ware één zijn met hetgeen zij lanceert en erop bedacht zijn de beste punten van het toilet naar voren te brengen.

Daarbij komt dan nog dat zij bijna nooit tijd heeft om moe te zijn, vooral niet in het seizoen (in voor- en najaar), wanneer zij voor 100% door haar werk in beslag wordt genomen en zelfs des avonds geen ogenblikje voor zichzelf heeft.

De laatste vraag, die wij de beroemde Bettina van Fath stelden, was: „Is het nodig, dat een mannequin gedurende de show aldoor glimlacht?" „Hoe komt u erbij", was het antwoord, „wij lachen alleen als er iets grappig gebeurt en wij glimlachen als wij onder de toeschouwers iemand herkennen; voor de rest gedragen wij ons zo natuurlijk mogelijk: vous savez, sourire toujours c'est fatiguant pour nous et pour le public!"

Meer belangstelling voor goedkope boek

Uiterlijk blijft voor de Nederlander een belangrijke factor

Wij lezen in De Tijd : De tijdens de oorlog zo opmerkelijk toegenomen belangstelling voor „het boek" is sinds de bevrijding, zo hoort men de boekhandelaren herhaaldelijk verzekeren, niet of nauwelijks afgenomen, maar onder de druk der omstandigheden verschoven naar het goedkopere boek. Sindsdien zijn dan de serie-uitgaven voor (tamelijk) luttele bedragen toegenomen, zij het niet altijd met succes. Het is hier vanzelfsprekend niet zoals in Amerika, waar in de serie „Pocket-books" bijvoorbeeld in de tien en een half jaar van haar bestaan 675 titels zijn verschenen met een verkochte oplage van 300 millioen exemplaren. De Nederlandse titels gebracht. Naar de oplage kunnen wij alleen gissen (Nederlandse uitgevers verstrekken niet graag dergelijke zakelijke gegevens — de Amerikanen trouwens ook niet, tenzij die gegevens zó indrukwekkend zijn, dat zij een reclame op zich zelf vormen). Als wij de gemiddelde oplage van een Salamander op vijfduizend stellen, komen wij met negentig titels op een kleine vijfhonderdduizend exemplaren.

Verbluffende ervaringen in Amerika

Niet alleen het grotere taalgebied geeft de Amerikaanse series haar grotere afzetmogelijkheid. Robert Fair de Graff, die in 1939 het eerste pocketbook aan de markt bracht, is op het idee van de goedkope uitgaven gekomen, toen hij ontdekte dat Amerika 4000 boekwinkels rijk was (op 130 millioen zielen) en dat 32 millioen Amerikanen in de onmogelijkheid verkeerden een boekwinkel binnen te stappen. Hij ontdekte een onontgonnen gebied, dat geen uitgever in Nederland — dat op 10 millioen inwoners 1450 boekwinkels telt — ooit kan hopen te vinden.

Geheel onontgonnen was dat gebied in Amerika overigens ook niet : omstreeks 1800 verschenen er al goedkope uitgaven (voor de prijs van een glas whisky) van Dickens, Scott, Carlyle, Thackeray, (waarop men in Amerika gemakkelijk de auteursrechten kon ontduiken). Een zeepfabrikant gaf zelfs goedkope boekjes cadeau als men voor vijftien centen zeep kocht en er waren automaten, waarin men voor een „nickel" boeken kon kopen. Maar het gebied was wel ontgonnen wat het uiterlijk van de boeken betreft : de lezers van dit soort uitgaven was het om het verhaal te doen en niet om het fraaie uiterlijk ervan. De Nederlander die leest, zegt men, houdt meestal ook van het boek als boek. Hij wil graag een goedkoop boek, maar het moet er ook mooi uitzien.

Er zijn een paar feiten, die dat enigszins tegenspreken. Op de eerste plaats worden in Nederland op het ogenblik in een jaar tijds 300.000 exemplaren van die Amerikaanse pocket-books verkocht, zo heeft de importeur ons verzekerd.

Ten tweede had hier voor de oorlog de A.B.C.-serie, die in prijs en technische verzorging het dichtst bij de Amerikaanse goedkope uitgaven staat, een enorme belangstelling ; na de oorlog is daar een niet geringe inzinking in geweest, maar op het ogenblik is de verkoop weer stijgende, vermoedelijk ook , omdat het uiterlijk meer aan de hedendaagse smaak is aangepast. Maar dat niet alleen : de keuze van de titels is wel degelijk van invloed. Er zijn na de oorlog in Nederland nog enkele goedkope series verschenen, die zich voor het uiterlijk tamelijk wel op het Amerikaanse voorbeeld hebben geïnspireerd, maar het is heus niet alle gelukt de belangstelling te vinden, waarop men meende te mogen hopen, en, naar wij menen voor een groot deel, omdat men zich niet voldoende op de hoogte had gesteld van de voorkeur van de lezers, die men wilde bereiken.

Dat wil nog niet zeggen, dat men rekening houdend met die voorkeur, per se in de lagere regionen van de belletrie moest belanden. Toen de Amerikaan Rober Fair de Graff in 1939 zijn plan voor goedkope boeken begon uit te werken, stuurde hij vijftigduizend circulaires rond aan abonné's op oude tijdschriften en aan mens, de wel eens schriftelijk boeken bestellen. Die circulaire bevatte de titels van 52 boeken, waaronder de beste, die Amerikaanse uitgevers in het licht gegeven hadden; hij voegde er de vraag aan toe, welk boek men het liefst zou willen hebben. Hij kreeg nogal wat antwoorden binnen en liet tweeduizend exemplaren drukken van „De goede aarde" van Pearl S. Buck. Hij stuurde die rond met de vraag, of men dit en nog andere boeken voor 25 cents zou willen hebben. De antwoorden gaven hem aanleiding 10.000 exemplaren te drukken van de tien meest gevraagde boeken van zijn eerste lijst: vijf treurspelen van Shakespeare romans van James Hilton, Dorothy Parker, Samuel Butler, Thomson Wilder, Agatha Christie e.a.

In zekere zin is dit ook de methode, die voor de „Salamander"- en de „Nimmer Dralend"-reeks in Nederland gevolgd is. In deze zin namelijk, dat deze series — de Salamander althans in hoofdzaak — herdrukken geven; de belangstelling voor de eerste uitgave heeft dus al voldoende aanwijzing gegeven voor de mogelijkheden, die een goedkope editie biedt.

Misschien is het jammer, dat de Nederlandse uitgevers door overeenkomsten en voorschriften gebonden, niet kunnen doen wat meneer De Graff in Amerika deed: hij gaf zijn boeken in consignatie aan sigarenwinkels, „drugstores", bazars en krantenkiosken en was in enkele weken zijn eerste 100.000 exemplaren kwijt. Misschien zou een Nederlander bij zijn sigarettenleverancier toch geen boeken zoeken en bij de kiosken kan hij meestal wel terecht. Meneer De Graff had in ieder geval binnen twee maanden 9000 verkoop-adressen. Hij heeft er sinds de oorlog ook in Europa nog een behoorlijk aantal bij gekregen en zo zijn driehonderd millioen exemplaren kunnen slijten. Hij heeft van alles gedrukt en ook wel wat toegegeven aan de publieke smaak voor thrillers. Liefdesverhalen en „sex". Maar intussen heeft hij ook 600.000 exemplaren verkocht van Madame Bovary.

Dat zijn cijfers, waar de Nederlander eens geïnteresseerd bij knikt: hij is aan kleinere oplagen gewend en dientengevolge ook aan hogere prijzen. Dat maakt hem ook wat kieskeuriger, maar dat neemt niet weg, dat de goedkope uitgave van een boek, dat hem interesseert, en dat er goed uitziet, bij hem een behoorlijke kans maakt. Maar ja, als het er erg goedkoop uitziet, dan moet het ook erg goedkoop zijn.

GROOTSE FAIR

ten behoeve van een tehuis voor wezen en verwaarloosde kinderen

Laatste uitvoering van „Gebr. Kalkoen"

Het bestuur van de actieve damesvereniging „Unitas" heeft een groots plan ontworpen ter verkrijging van gelden voor de bouw van een Tehuis voor wezen en verwaarloosde kinderen. Het plan heeft als basis de organisatie van een grootscheepse fair, waardoor reeds een commissie in het leven werd geroepen, bestaande iut mevr. Angela Pietersz (voorzitster), de heer P. Oduber (onder-voorzitter), de heer J. de Castro (onder-voorzitter), de heer E. A. Lara (secretaris), de heer R. Lopez-Henriquez (2e secretaris), de heer J. J. Laclé (penningmeester) en de heer Theo Hese (2e penningmeester).

Voorts hebben zitting in deze commissie drie stemgerechtigde bestuursleden van „Unitas" en voorts de dames Fr. Arends, E. Hinrichs-Klinkhamer, Fr. Henriquez-Laclé en de heren P. R. Ravelo, H. A. Pietersz en A. H. Arends.

Er is ook reeds een technische commissie: de heer H. A. Kemmink (voorzitter), en de heren N. Schuit, M. Daal, C. Kelkboom, J. Kelkboom, mevr. N. C. Laelé, de heren J. Nagel, Th. Luydens en J. van der Biest Beaujon.

De fair belooft iets ongelooflijks te worden, daarvoor staan bovenvermelde personen borg. Welslagen is echter alleen mogelijk indien het publiek ten volle medewerkt en doordrongen is van het grote belang van de totstandkoming van een goed tehuis voor onze minder bedeelde jongens en meisjes.

Wij hopen spoedig nadere gegevens te kunnen mededelen. In dit verband willen wij met veel genoegen melding maken van het feit, dat de toneelgroep van de R.K. Onderwijzersbond een heropvoering zal geven van het geslaagde blijspel „Gebroeders Kalkoen" en dat de baten zullen worden afgedragen aan bovengenoemd faircomité. De uitvoering — op veelvuldig verzoek — vindt plaats Dinsdagavond in de zaal van Sociedad Bolivariana, welke gebouw voor het goede doel welwillend werd afgestaan.

Dinsdagavond dus de allerlaatste kans om te genieten van „Gebroeders Kalkoen". Gaat er vooral naar toe. U hebt een kostelijke avond en helpt bovendien het fair-comité, dat zich voorstelt de te ontvangen gelden te besteden voor de aankoop van prijzen voor de fair.

VENEZOLANEN VIERDEN FEEST

Ter gelegenheid van de honderdveertigste verjaardag van de Venezolaanse Onafhankelijkheidsverklaring hebben de op ons eiland woonachtige Venezolanen Donderdag druk feest gevierd. Tussen elf en een uur was er een drukbezochte receptie op het consulaat, waar de consul-generaal, de heer Ramon H. Madrid, en zijn naaste medewerkers zich op bijzonder prettige wijze onderhielden met de vele gasten.

Onder de aanwezigen merkten wij o.m. op de wnd Gezaghebber, mr. F. A. Jas, die was vergezeld van de heer H.A. Hessling, de heer Th. A. van Erp, Commissaris van politie, de heer De Jager, Inspecteur van Politie. de commandant van de mariniers op Aruba, de kapitein J. Dourlein, de luitenants K. M. H. H. Brink en Oehlers, tal van consuls, vertegenwoordigers van handel en nijverheid, vertegenwoordigers van de A.V.B. en andere verenigingen.

OOK „CHUCHUBI"

Op de Woensdagavond gehouden ledenvergadering van de Arubaanse Persvereniging werd de heer Schouten (uitgever/redacteur van het dagblad „Chuchubi") als lid aangenomen, waardoor alle op Aruba verschijnende dag- en weekbladen bij de vereniging zijn aangesloten. Nogmaals zij vermeld, dat als secretaris fungeert de heer J. Droog. Prof Lorentzstraat 8, telefoon 1060.

COMMISSIE TOOG AAN DE ARBEID

Wij vernemen van officiële zijde, dat de commissie ter bestudering van het vraagstuk der openbare prostitutie op Aruba een aanvang heeft gemaakt met haar werkzaamheden en dat zij haar eerste vergadering op Aruba heeft gehouden.